

KAMP

OG

SEIER

NR 9 - OKTOBER

Om KOS -- alles ansvar.

For tida pågår det svære diskusjoner om partiets forhold til revisjonismen og om den finnes innen våre egne rekker. Vi har også oppsummert at vi har hatt en god del liberalisme hos oss sjøl, og mangel på disiplin. Derfor var det ganske merkelig at det kom inn så få av de innleggene som var blitt "bestilt" fra de forskjellige avdelingene. Det har absolutt noe med selvdisiplinen å gjøre å overholde frister. Fristen for innlegg til KOS er som nevnt 20. i hver måned. KOS er vår avis, derfor må vi lage den. Bruk den som en veggavis, kom med innlegg og motinnlegg, la motsigelsene komme fram!

Red.

INNHALDET DENNE GANGEN:

LEDER: Forbered massene på store kamper	s. 1
Om arbeiderklassen og mellomlaga	s. 3
Sommerleirene	s. 4
Jobb mer, rekk mer og ta vare på kammeratene	s. 5
Om nynazismen	s. 7
SV i valgkampen	s. 8
Arbeiderklassen inn i ledelsen på alle nivåer i partiet	s. 9
Om klasseanalyse	s. 10
Hovedmotsigelsen i Norge	s. 13
Bekjemp høyretendenser i politikken	uten sidetall

LEDER: FORBERED MASSENE PÅ STORE KAMPER.

Den økonomiske krisa rammer etterhvert flere og flere arbeidsplasser, og flere og flere vil bli arbeidsledige. Altså må vi forvente at ytterligere permitteringer og oppsigelser vil komme framover. De borgerlige arbeiderpartiene DNA og SV går i spissen for å dolke arbeiderklassen i ryggen. Kleppepakka blir kjørt ut i stor stil av borgerpressa og NRK. Men vi vet at så lenge borgerskapet sitter med makta, vil arbeiderklassen aldri tjene på noen Kleppepakke. SV går i spissen for å suspendere klassekjempere fra klubbene, anmelder husokkupantene på Sogn til politiet, og skriker kommunisthets sammen med nazistene. De saboterer bevisst arbeiderklassens kamp mot undertrykking og sosialøkonomisk forverring.

Lenin sier at en måte borgerskapet bekjemper arbeiderklassen på, er ved å prøve å avvæpne den ideologisk. Derfor påvirker den arbeiderklassen massivt med borgerlig ideologi og angriper marxismen-leninismen, arbeiderklassens ideologi, for å få arbeiderne til å ta avstand fra den. Det angriper den også innenfra ved å revidere den - ved hjelp av de moderne revisjonistene. Borgerskapet prøver også å avproletarisere teorien. De sier at teori er ei sak for eksperter, og at det er umulig for en arbeider med lite skolering å skjønne teoretiske spørsmål, og de sier at teorien er klasseløs og står over klassene. Også her har de god hjelp av de moderne revisjonistiske partiene som mener at arbeiderklassen ikke trenger teori og at teorien er ei sak partiledelsen kan ordne.

Men vi kommunister vet at marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning er teorien og vitenskapen til arbeiderklassen. Derfor blir vår viktigste oppgave nå å spre den marxist-leninistiske lære i arbeiderklassen samtidig med at vi må gå hardt ut mot reformistene og revisjonistene. Vi må aktivt via stands og løpesedler, ved å diskutere og mobilisere våre arbeidskamerater, sakte men sikkert avsløre og bekjempe reformistene og revisjonistene. Det sterkeste våpenet vi har er marxismen-leninismen. Vi må organisere til kamp, og der blir streikestøttekomiteene en av de viktigste oppgavene. Aktiviteten, både den utadrettede og den indre ved politiske diskusjoner, må heves i streikestøttekomiteene.

Historien kan også gi oss lærdom og erfaringer for hvordan vi skal utvikle arbeidet i streikestøttekomiteene. Sauda-streiken kan lære oss en del. Der gikk man hardt ut mot reformistene og revisjonistene helt oppe i streikeledelsen. Studer "Sauda - Streik!" av Tor Obrestad og lær av de erfaringene kameratene gjorde her. Men Lenin kan

2.

også gi oss kampmetoder. I Strasbourghertene sier han nøyaktig hvordan vi skal bekjempe revisjonistene og hvordan en kamp skal føres:

- 1) En streik viser at maskinene ikke fungerer uten arbeiderne.
- 2) At arbeiderne derfor er de egentlige herrene.
- 3) At streik utvikler klassesolidariteten.
- 4) At streik avslører statens klassekarakter.
- 5) At streik er en skole i krig, men ikke krigen selv; men en av flere kampformer.

Vår jobb i streikekomiteene blir foruten å støtte de som er i streik eller blir oppsagt eller permittert, også å reise streikekamper og å gå foran med agitasjon før en konflikt oppstår. Her skal vi også gjennom agitasjonen gå inn for å avsløre reformistene og revisjonistene. La oss få streikestøttekomiteene til å bli viktige og skikkelige kamporganisasjoner.

DANN STREIKESTØTTEKOMITEER!

STUDER OG LÆR AV STRASBOURGERTENE!

Petronelle.

OM "ARBEIDERKLASSEN" OG "MELLOMLAGA"

=====

I "Notat til klasseanalyse"-i Røde Fane 1/72 står det:

"Proletariatet (synonymt med arbeiderklassen) er den største klassen i det norske samfunnet. Totalt omfatter den om lag 70% av befolkninga."

Hvis vi definerer arbeiderklassen slik, ville ikke vår innretting på arbeiderklassen være noe problem, da har vi vært svært godt innretta på arbeiderklassen så lenge vi har eksistert, og arbeiderklassen har alltid vært i ledelsen for partiet.

Mer uklarhet i bruken av ordet arbeiderklassen finner vi i AKP(m-l)'s studiesirkel (s.18): "...arbeiderklassen vokser, og totalt er den i dag om lag 70% av befolkninga." Ogvidere - i overskrift - "Hvorfor legger vi så stor vekt på arbeiderklassen?" Dette ville være et nok så overflødig spørsmål hvis arbeiderklassen utgjorde 70% av befolkninga, men i kriteriene på hvorfor vi legger denne vekta på klassen, får vi i stedet servert grunnene til at arbeiderklassen er den mest revolusjonære klassen, altså kriterier på industriarbeiderklassen eller "kjerneproletariatet" - uten at dette er nevnt.

Jeg mener dette vitner om begrepsforvirring, og at vi må rydde opp i dette. Jeg mener at spørsmålet om hvem som tilhører arbeiderklassen delvis må være avhengig av hva vi skal bruke inndelinga til. Når det gjelder hvem som grovt sett tilhører arbeiderklassen ut fra hvem som er mål for revolusjonen i Norge, vil definisjonen bli vid. Den blir derimot adskillig snørere hvis vi spør etter hvem som er den mest revolusjonære klassen og derfor skal lede an i kampen for revolusjonen.

Det som er i brennpunktet nå, er at vi i sterkere grad enn vi tidligere har makta, må innrette arbeidet vårt mot arbeiderklassen. Og da mener vi sjølsagt ikke de 70%ene men dels industriarbeiderne og dels arbeiderne i bygg- og anleggsgbransjen. Funksjonærgruppene, samme hvor proletarisert de måtte være, faller utenfor det vi anser som de viktigste målgruppene våre i ei slik innretting av det politiske arbeidet. Disse gruppene - eller mellomaga - kan man diskutere opp og ned klasse-tilhørigheten til. Noen vil de fleste si, tilhører målgruppene våre i denne aktuelle arbeidsinnrettinga, og vil derfor forholdsvis udiskutabelt falle inn under arbeiderklassen i denne sammenhengen. Det gjelder f.eks. hjelpepleiere, kontorassistenter og kassadamer i varehus. Andre grupper vil det være mer diskusjon om. Det kan være teknikere av forskjellig slag, sjukepleiere, sosialarbeidere, lærere for å nevne noen.

For å bestemme klassetilhørigheten til disse gruppene må vi gå konkret til verks. Og det vil ikke være tilfredsstillende å behandle dem som ensarta grupper heller. Det er klart at teknikere kan stå i svært ulik situasjon, selv om de utdanningsmessig og også lønsmessig står på samme nivå. Det samme vil gjelde for andre grupper. Det blir derfor ett kriterium som det blir særlig viktig å ta utgangspunkt i, for å bestemme klassetilhørigheten for slike folk: Graden av sjølstendighet i organiseringa av sitt eget arbeid. Finner vi ut at denne sjølstendigheten er svært liten etter ei konkret vurdering, og samtidig de andre kriteriene for arbeiderklassetilhørighet er tilstede (oppfylt), må vi vurdere i hvilken grad gruppa/folka skal prioriteres.

Og da mener jeg hovedkriteriet må være hvor godt gruppa er organisert og hvilke kamptradisjoner den har.

(dette er ment som diskusjonsgrunnlag)

l.sekretær

S O M M E R L E I R E N E.

I år har m-l bevegelsen arrangert 23 sommerleirer over hele landet. Flere tusen medlemmer og sympatisører har deltatt, og de har kommet hjem med høyere politisk nivå og entusiasme. For bevegelsen som helhet har diskusjonene på leirene ført til et gjennombrudd i kampen mot de borgerlige arbeiderpartiene og revisjonismen og i kampen mot supermaktenes krigsplaner og spesielt sosialimperialismen.

Totalt ble det på leirene samla inn over 600 000 kroner. Dette strålende resultatet kom som en følge av politisk forståelse for viktigheten av en sjølberga økonomi, og det legger grunnlaget for store framskritt i tida som kommer.

Altså! Sommerleirene, både i år og tidligere, har utvikla politikken vår til et høyere nivå, og de har ført til store politiske franganger for de folka som har deltatt. Derfor er sommerleirene en viktig del av bevegelsens arbeid.

Så litt om deltakelsen på leirene fra vårt fylke. I våres satte vi oss målsettinger for hvor mange hver enkelt avdeling skulle mobilisere til leirene. En oversikt nå viser at vi bare har nådd 70 % av fylkesmålsettinga totalt. Skyldes dette at målsettinga var for høy eller skyldes det dårlig innsats fra vår side? Vi mener det siste er årsaken. Det viser seg nemlig at vi har mobilisert svært få sympatisører i fylket.

Altså: Mobiliseringa av medlemmene har vært tilfredsstillende og god, men sympatisørene er glemt. Dette må vi merke oss, og dette må vi ta sikte på og rette opp til neste år. I vedtektene våre står blant annet:

" Partilaga og høgare organ i partiet har plikt til å ta vare på parti-sympatisørane og gje dei høve til å stø AKP(m-l)."

Dette har vi i liten grad fulgt ved årets sommerleirmobilisering.

DS/OU

Jeg mener partiet har gjort systematiske høyrefeil i flere hovedoppgaver de siste 2-3 åra. To av hovedoppgavene har vært valget 1973 og bygginga av partiet.

I valget 1973 søkte vi samarbeid med SV, organisatorisk samarbeid med klassefienden i det viktigste propaganda-arbeidet på den tid! Hovedsaken ved valget var jo å få ut politikken vår, propaganda.

Dette gjør vi i ei tid da den moderne revisjonismen allerede er plassert der den hører hjemme: sammen med imperialismen og reaksjonen. Hoxha sa til den 6. kongr. i Albania, 1971: "De imperialistiske, revisjonistiske og reaksjonære styrkene står på den ene siden av barrikaden, folkefronten ledet av den internasjonale arbeiderklassen står på den andre... og skillelinja mellom dem blir klarere og klarere på alle områder." Han oppsummerte her den internasjonale situasjonen 1971.

Vi hadde drevet og lest Lenin om radikalismen og barnesjukdommene på venstresida. Lenin polemiserte her mot de reine og raue som aldri ville inngå kompromisser med midlertidige allierte. I EEC-kampen var vi i en slik situasjon. En viktig avgjørelse sto for døra, folkeavstemningen. Det var riktig av AKMED å holde døra åpen til FB.

Men i valget 1973, ingen viktig avgjørelse sto for døra, vi befant oss i det vanlige valgsirkuset, propaganda for politikken vår en hovedoppgave. I et propagandafelttog velger vi samarbeid med revisjonismen!

Hoxha sa til den 6. kongressen, 1971: "Sovjet-revisjonismens overgang til sosial-imperialismen, forsterkinga av dens ekspansjonistiske politikk og aktivitet stiller de revolusjonære og anti-imperialistiske styrkene overfor nye oppgaver. Den ideologiske kampen mot revisjonismen er fortsatt en hovedoppgave og må føres fram til revisjonismen er fullstendig slått. Men idag er det utilstrekkelig, og vil ikke føre til noen seierrik avslutning, hvis ikke Sovjet blir betraktet som en imperialistisk statsmakt."

Ved valget i 1975 har vi tatt konsekvensen av dette ved å stille parolene: "Kamp mot begge supermaktene Sovjet og USA" og "Boykott SV". Jeg tror også de fleste i siste fase av valgkampen ble konsoliderte på at den moderne revisjonismen er den revolusjonære bevegelsens hovedfiende, mens sosialdemokratiet, ledet av DNA, er monopolkapitalens spydodd mot arbeiderklassen.

Når det gjelder partibygginga sier Partiboka 1973 at vi må bli et parti hvor det er mulig for "vanlige folk" å jobbe, det betyr å åpne døra for at vi skal bli et parti for vanlige folk. I motsigelsen mellom å ha en liberalistisk arbeidsstil eller å gjøre det som den revolusjonære bevegelsen til enhver tid krever, velger vi klart den liberalistiske sida. Vi valgte den revisjonistiske linja i et avgjørende spørsmål, spørsmålet om partibygginga.

Kammerater! Vi har ikke bare gjort noen småfeil. Vi har valgt den revisjonistiske linja i to hovedsaker, kanskje fler. Men vi er fortsatt et kommunistisk parti og har tatt opp kampen mot revisjonismen i egne rekker for fullt!

Hvilke erfaringer kan vi trekke ut av dette? Jeg tror dette viser at Lenins polemikk mot radikalismens barnesjukdommer passa bra på EEC-kampen, mens Hoxha's oppsummering om at revisjonismen står på imperialismens og reaksjonens side passa bedre på Valget 1973 og på spørsmålet "om å åpne døra for vanlige folk" til partiet. Det foreligger sikkert en masse andre internasjonale erfaringer til hjelp for oss, jeg har bare trukket fram et par.

For å bruke den vitenskapelige sosialismens internasjonale erfaringer riktig må vi tillegge dem vår tid og våre oppgaver, og sånn pleier vi å løse ved å drive sitatstudier, stille

motsigelsene skært, oppsummere diskusjonene og løse motsigelsene, kort sagt: ved å legge mer vekt på det interne arbeid!

Vi kommer da raskt opp i motsigelsen: jeg har begrensa tid til rådighet og her er det for mange oppgaver. Vi skal jo ikke gjøre mindre externt arbeid, men samtidig jobbe mer internt.

I motsigelsen mellom tida og oppgavene er det tida som må forlenges og utnyttes bedre, oppgavene blir stadig større under imperialismens utvikling.

Jeg tror det er spørsmål om å gå på to bein her: både skaffe seg mer tid, og å utnytte den bedre. Når vi tar diskusjonsrunder på hvem som kan ta en viktig oppgave pleier flertallet å si: "har ikke tid" eller "det blir krise hjemme". Hos de fleste er det altså slik at vi foreløpig ikke er på det nivå at nødvendige revolusjonære oppgaver ganske enkelt utføres. Så stålsatte blir vi, men assen blir vi det? Mao sier at det ikke bare er nødvendig med en almann oppfordring, men konkret rettleiing. Skal vi bli et parti av ledende må vi følge hans anvisning i dette spørsmålet. De mest framskredne må ikke bare gi en allmenn oppfordring til kammeratene om å skaffe seg mer tid og bruke den mer effektivt, de ledende må også gi konkret hjelp til å løse de spørsmåla som gjør at det blir "krise hjemme", at "har ikke tid". "Det er ikke vår politikk som knekker oss, det er utsuginga (og uløste motsigelser på grunn av dette lardkjøret)", sa en ledende kammerat forleden.

Vi går inn i en nødvendig konsolideringsperiode hvor vi både skal jobbe mer og rekke mer. Da er det nødvendig å ta vare på kammeratene og gi konkret hjelp - i alle laga - til å løse problemet med "tida" og "krise hjemme".

Peder

Littr. "Om metoder for ledelse", skrifter i utvalg (Mao)

OM NY-NAZISMEN.

På årsmøtet i sommer ble følgende resolusjon vedtatt. Vi beklager at den ved en feil ikke blir trykket i avisa før nå.

Ny-nazistenes opptreden i TV-programmet "På sparket" er en hån mot alle de tusener som kjempet og falt under krigen mot Hitlers okkupasjonsmakt. Ny-nazistenes såkalte "nye" raseteorier er i innhold av samme type som hitlerismens teorier om den reide ariske rase.

Vi protesterer mot at NRK lot ny-nazistene slippe til i fjernsynet. Det er viktig å rette søkelyset mot nazistene, men dette kunne vært gjort på en måte som ikke innebar at NRK ble benyttet som en talerstol for rasistiske ideer.

Ny-nazistene er nå blitt utnyttet som påskudd for rabiate angrep mot venstresida i norsk politikk. Et praktisk talt samlet borgerskap bruker ny-nazistene som et påskudd for rabiate angrep og forsøk på kriminalisering av venstresida i norsk politikk. Ropet om en styrking av politiet inkludert overvåkingspolitiet, som seinere skal kunne settes inn mot venstresida, er blitt syrekere.

NUF og ny-nazistene hjelper borgerskapet med å flytte grenser for hva som er reaksjonært mot høyre. Borgerskapets reaksjonære politikk kan derfor i forhold til ny-nazistene kalles "moderat".

Sjøl om ny-nazistene er få, fungerer de allerede idag som nyttige reservetropper for borgerskapet. De er med på å styrke fasciseringen, legge grunnlaget for kraftig innstramning av det arbeidende folkets rettigheter og seinere et forbud mot det kommunistiske partiet. NUF er ikke bare en trussel mot kommunistene. De og deres oppdragsgivere er en trussel mot hele borgerligdemokratiet.

Dannelse av et nytt nazistisk parti er en trussel mot hele arbeiderklassen. Vi krever derfor forbud mot det nye partiet.

Arbeiderklassen må lede kampen mot fascismen. Arbeiderne ved Oslo Sporveier har vist veien. Kravet om fjerning av nazistene fra arbeidsplassen gir et eksempel for alle arbeidere og fagforeninger. Arbeidsfolk har full rett til å kreve at de ikke skal måtte arbeide sammen med nazister.

~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~

Årsmøtet i Akershus AKP(m-l) oppfordrer motstandsfolk fra siste krig og progressive til å støtte den nystartede Anti-fascistiske komiteen.

SV i valgkampen

Denne artikkelen kommer inn etter at valget er over, men det har ikke noe å si for innholdet. Den handler nemlig om SV, og er et kort referat fra et åpent SV - møte et par stykker av oss var på. Vi ville "lodde stemningen", og dessuten få et inntrykk av hvordan SV lokalt drev valgkamp. Uansett hva man mener om å kaste bort tida på SV-møter, så er det bra for to ting: Vi kvitter oss med evt. rester av SV-illusjoner, og det bidrar til å avsløre SV. I løpet av et par timer med en hal ström av sosialdemokratiske fraser ble alle illusjoner plukket vek. En kjendis fra Sv hadde innledningen, ~~som kunne ha vært~~ som kunne ha vært holdt av en hvilken som helst DNA - pamp. Sakene det dreide seg om var jordvern, kollektiv transport, pendling, permitteringer og andre ting som de fleste partier er opptatt av før valget. Noen kamplinje på disse sakene var det selvfølgelig ikke snakk om. Vi fant ut at vår oppgave måtte være å stille spørsmål som kunne avdekke SV's revisjonisme og arbeiderfiendtlige praksis. Og da det fra panelet ble etterlyst flere "kvinnelige" spørre, slo vi til med det ubehagelige abortspørsmålet. Svaret var da at SV "kunne jo ikke vite at det skulle gå slik fordi om Hauglin fikk reservasjonsrett. Det ble til og med hevdet at det samme ville hende igjen neste gang, det var nemlig uttrykk for "demokrati" i partiet at representantene fikk reservere seg i så ubetydelige spørsmål som abort. På spørsmål fra oss om én persons samvittighet sto over parti-programmet, fikk vi vite at det ~~var-re~~ var res. rett også i andre spørsmål som ikke ble vurdert som så viktige.

Ellers var det på møtet mye snakk om å føre en realpolitisk linje, være praktisk og velge det minst skadelige i saker som kommer opp i kommunestyret. F.Eks. gikk SV først mot motorvei i det hele tatt, men da det ikke gikk igjennom, gikk de inn for den traséen som de mente var best, av realpolitiske hensyn. En annen ting som gikk igjen var at vi måtte få bedre sjølstyre i kommunene, og det skjer best ved å "få inn folk" i styre og stell.

Jeg skal ikke ramse opp flere emner som ble tatt opp på møtet, men vil nevne SV-formannens ene argument for å bygge ut flere daghjemsplasser at det ville lønne seg på lang sikt, for det ville frigjøre kvinnelig arbeidskraft. Selv om ahn ikke likte argumentet selv, så "var det nå engang slik".

I det hele tatt var møtet en bekreftelse på at SV hjelper DNA så godt de kan å v r monopolkapitalens spydodd, også på det lokale plan. Vi merket oss forresten at i løpet av det 3 timer lange møtet, ble ikke ordet "sosialisme" eller det enda styggere ordet "kommunisme" nevnt en eneste gang.

Det slike SV-møter kan brukes til av oss, er å stille masse spørsmål fra salen slik at de av de frammøtte som enda bare "snuser" på partiene, blir klar over at SV ikke er noe alternativ hverken i valget eller ellers. Samtidig som slike partiløse, "søkende" personer får en del motforestillinger, får vi anledning til å peile ut dem som viser sin tvil til SV's politikk. Dette skjedde iallfall hos oss, men ~~det~~ vi skal ikke overvurdere betydningen av å gå på SV-møter. Det er jo ikke vår hovedoppgave akkurat, selv om de kan brukes til vår fordel.

"Hvor kommer de riktige tankene fra ?" - Mao. De kommer fra den samfunnsmessige praksis og fra den alene. Hva mener han med den samfunnsmessige praksis ? Med det mener han kampen for produksjonen, klassekampen og vitenskapelige eksperimenter. I den samfunnsmessige kampen utvikler våre tanker og ideer seg gjennom vår praksis. Hva skal et kommunistisk partis praksis bestå i ? Jo, det skal være drivkraften i å lede arbeiderklassen, vise dem at bare egen kamp fører til seier.

Gjennom det siste årets klassekamp har vi vært vitne til den kapitalistiske krisas jerharde slag mot arbeidsfolk. I vårt distrikt har Bærums Verk (dørfabrikken) og Bødalen Cellulose blitt hardest ramma.

Har vi gått i spissen for og hele tiden helhjerta kjempa denne kampen sammen med arbeiderne ? - Eller har vi prioritert almen valgpropaganda for RV ? - fordi det er "enklere" (liberalisme) - "det er jo ikke sikkert arbeiderne har tillit til oss" etc.

Jeg mener vi i liten grad har klart å knytte det langsiktige perspektivet sammen med den konkrete kampsaken. Vi har i stor grad sett på RV - og støttearbeid som 2 adskilte saker. Den grunnleggende årsaken skyldes mangel på tillit til arbeiderklassen, som igjen skyldes dårlig kontakt med vanlige arbeidsfolk.

Hammerverk-konflikten har nå pågått i 6 mnd. I vårt distrikt er det blitt oppretta brede støttekomiteer. - Hvordan har vår rolle vært, har vi satt av folk til å jobbe i disse komiteene, vært ledende i støttearbeidet, tatt opp problemene som er dukket opp til diskusjon innafor fronten og gjort komiteen til en "drivende" støttekomite ? - Eller har vi jobba mer eller mindre mekanisk med støttearbeidet ? - Jeg mener det siste er tilfelle.

Oppsummering :

Vi har hatt et dårlig grep om massearbeidet - vi har latt oss lede til å gjøre høyrefeil i arbeidet, 1. ved ikke å ta utgangspunkt i den enkelte konkrete kampen framfor en mer tilfeldig tillemping av arbeidet, 2. forene oss med massene - høste erfaringene fra dem (Mao "fra massene til massene")

Tiltak :

Hvordan skal vi korrigere feila våre ? - For å kunne lede arbeiderklassens kamper må partiet være en del av klassen selv. For at vår ledelse ikke skal svikte, må vi hele tiden konsolidere partiet i forhold til det klassekampen krever av oss, i forhold til massenes nivå.

En gjennomgripende proletarisering av partiet er derfor nødvendig. Vi skal verve arbeidsfolk til partiet og vi skal sjøl innrette oss på en fastere tilknytning til arbeiderklassen.

Bare ved en solid politisk og organisatorisk forankring i arbeiderklassen, kan partiet sikre seg mot å bli et revisjonistisk og borgerlig parti.

B -bolig.

OM KLASSEANALYSE.

Det følgende bygger på diskusjoner i et utvalg i DS. Utforminga står for undertegnades regning.

Jeg starter med noen kjente sitater fra klassikerne.

" I den samfunnsmessige produksjon av sitt liv inngår menneskene bestente, nødvendige, av deres vilje uavhengige forhold, produksjonsforhold, som svarer til et bestemt utviklingstrinn av deres materielle produktivkrefter. Disse produksjonsforhold i sin helhet danner samfunnets økonomiske struktur, den reelle basis som det hever seg ~~over~~ en juridisk og politisk overbygning på, og som motsvarer av bestente samfunnsmessige bevissthetsformer. Måten å produsere det materielle liv på betinger den sosiale, politiske og åndelige livsprosess i det hele tatt. Det er ikke menneskenes bevissthet som bestemmer deres tilværelse, men det er omvendt deres samfunnsmessige tilværelse som bestemmer deres bevissthet."

(Marx: Forord til kritikk av sosialøkonomien)

"Klasser kaller man store grupper av mennesker som skiller seg fra hverandre ved den plass de inntar i et historisk bestemt system for den samfunnsmessige produksjon, etter sitt (for det meste i lover nedlagte og formulerte) forhold til produksjonsmidlene, etter sin rolle i arbeidets samfunnsmessige organisasjon og følgelig måten å oppnå sin andel i den samfunnsmessige rikdom som de rår over, og størrelsen av denne andelen."

(Lenin: Det store initiativ. Finnes bl.a. i Elan -boka "Kultur og kultur-revolusjon".)

"Hvem er våre fiender og hvem er våre venner? Dette spørsmålet har primær betydning i revolusjonen. Den viktigste grunnen til at alle tidligere revolusjonære kamper i Kina bare har ført til ubetydelige resultater, er at de ~~er~~ revolusjonære ikke ønsket å forene seg med sine sanne venner til slag mot sine virkelige fiender. Det revolusjonære partiet er massenes leder, og ingen revolusjon kan noensinne føre fram dersom det revolusjonære parti fører massene på villspor. For å være visse på at vår revolusjon ubetinget vinner seier og ikke fører massene på villspor, må vi sørge for at vi forener oss med våre sanne venner, slik at vi kan rette slagene mot de virkelige fiender. For å kunne skille de sanne venner fra de virkelige fiender, må vi analysere de allmene drag i klassenes økonomiske stilling i det kinesiske samfunn, og deres holdning til revolusjonen."

(MAO: Analyse av klassene i det kinesiske samfunnet.)

Jeg anbefaler folk å ikke nøye seg med disse sitatene, men gå til originalen å lese hele artikkelen.

Tre prinsipper er viktige å slå fast før vi går videre:

1. Klasseanalysen er en objektiv vitenskap. Det er ikke slik som jeg har hørt enkelte hevde, at folks klasses tilhørighet er avhengig av hva vi skal bruke klasseanalysen til.
2. En korrekt klasseanalyse kan ikke baseres på skrivebordsarbeid. Klasseanalysen må vokse ut av direkte erfaring i klassekampen.
3. Vi må se på den konkrete situasjon i Norge i dag. Fordi om Mao i 1926 i Kina slo fast at de lavere lag av intellektuelle hørte til småborgerskapet, er ikke dette nødvendigvis riktig for vår klasseanalyse.

Ut fra forholdet til produksjonsmodellene skiller det seg ut tre klasser:

Borgerskapet eier produksjonsmidler, kjøper arbeidskraft og utbytter dermed arbeiderklassen.

Småborgerskapet eier sine egne produksjonsmidler og arbeider sjøå med disse, men kjøper ikke arbeidskraft.

Proletariatet eier ingen produksjonsmidler og må selge arbeidskrafta si og blir dermed utbytta.

Dette er en grov definisjon som var tilstrekkelig i den tidlige kapitalismen. Nå finns det inidlertid både monopoler og mindre aksjeselskaper med ansatte direktører som ikke nødvendigvis eier aksjer, og staten driver en rekke bedrifter. Følelig må definisjonen ytdypes noe. De tre kriteriene som Lenin nevner i sitatet ovenfor viser oss veien. Vi må ~~xxxxxxx~~ altså se på :

- a) Forholdet til produksjonsmidlene
- b) stillingen i arbeidets samfunnsmessige organisasjon
- c) størrelsen av den rikdom de rår over.

Etter disse kriteriene er endel mennesker enkle å plassere, mens andreer usikre. Jeg skal ta for meg helsesektoren for å vise hvordan jeg mener vi nå gå fram. Det viser seg at punktb) ovafor blir et viktig punkt for å skille mellom klassene. Grovt skissert ~~xx~~ mener jeg klassene er:

Proletariatet = Hjelpepleiere

Småborgerskapet = Sykepleiere, privatpraktiserende leger, underordna leger på sykehus.

Borgerskapet = Oversykepleiere, overordna leger.

Borgerskapet strekker seg fra oversykepleierne som hører til det laveste laget i borgerskapet, til helsedirektøren som utvilsomt hører til monopolborgerskapet. Proletariatet, hjelpepleierne er kjennetegnet ved at de har liten innflytelse på sin arbeidssituasjon, de tar inot ordre og utfører den, og de har ingen eller få avansementsmuligheter. Dette er ting som også kjennetegner den tradisjonelle arbeiderklassen. Sykepleierne står litt mer fritt i sitt arbeid, de leder proletariatets arbeid og de har avansementsmuligheter om enn ikke særlig store for flertallet av den. Dette gjør at de kommer i en lignendesituasjon som det tradisjonelle småborgerskapet. På den ene side er deres arbeidsdag temmelig lik proletariatets, på den andre side har de håp om avansement i hierarkiet. Dette fører til vakling i klassekampen.

Privatpraktiserende leger er tradisjonelle småborgere.

Oversykepleiere og overordna leger har større innflytelse over sitt eget arbeid, de har stor makt i ansettelsesspørsmål, og de har innstillende myndighet når det gjelder budsjett. De vil generelt stå mot proletariatets og småborgerskapet når disse klassene fører kamp for sine interesser.

Tilsvarende analyse må vi gjøre på andre områder. For eksempel vil vi da finne ut at statsansatte funksjonærer deler seg i et proletariat et småborgerskap og et borgerskap med toppen i monopolborgerskapet.

Til slutt vil jeg si litt om begrepet "mellonlag". I Røde Fane nr3/73 slår HG fast at vi nå opererer med mellonlag i klasseanalysen.

HG mener f.eks. at en god del av de tekniske og administrative funksjonærene hører til mellonlaga. Jeg er uenig i dette, og ~~da~~ jeg tror det ligger endel revisjonistisk tenkning bak det. Det er riktig at det er vanskelig å si ~~xxxxxx~~ omstatsfunksjonærene nøyaktig hvor skillet går mellom proletariat og småborgerskap. Det er riktig at folk kan bevege seg fra den ene klassen til den andre. Men vi løser ingen problemer ved å innføre mellonlag. Jeg ser dette heller som et første skritt på veien til en revisjonistisk klasseanalyse hvor nettopp disse mellonlaga blir trukket inn i arbeiderklassen.

Konrad.

Hovedmotsigelsen i Norge.

Jeg beklager at det har trukket ut med svaret til Zorba's artikkel i KOS nr. 6. Mitt innlegg i nr 5 var ikke spesielt nyntet på Zorba, men heller på feilaktige ideer som etter min mening dukket opp i flere sammenhenger før 1.mai. Jeg er enig i at jeg på noen punkter har uttrykt meg slurvet og lite presist. Partiprogrammet har jeg imidlertid lest, spesielt punktet om "klassene i Norge". For det tredje mente jeg med innlegget mitt å sette uenigheten om hovedmotsigelsen i Norge på spissen. Jeg presiserete at vakling på punktet om hovedmotsigelsen og forsøk på å viske ut de motsigelser som finnes hos klassefienden, kan resultere i venstreskterisme a la Hovden. Jeg har ikke stemplet noen kamerater som avvikere, men min påstand er at vakling på spørsmålet om klasseanalysen, kan føre til politiske feil, høyre eller "venstre".

Jeg mener at det er uriktig å sidestille monopolborgerskapet og arbeidsskjøpere i sin alminnelighet. Jeg viser her til partiboka s.20: " De ~~småborgerskaps~~ småhandlende, småindustrielle, de intellektuelle og andre mellomlag i byene har også i økende grad vist vilje til enhet med arbeiderklassen." Dette står etter min mening i motsetning til parolen som dere lanserte 1.mai. Og det er ingen spesielle grunner i deres kommune som skulle tilsi denne forskjellen (avviket). Men dette forholdet er selvfølgelig ikke til hinder for å føre kamp mot enkelte småindustrielle når dette er nødvendig - jfr. Nesnastreiken.

Jeg mener at det eksisterer motsigelser mellom monopolborgerskapet og diverse andre borgere inkludert storborgerskapet. Motsigelsen mellom monopolborgerskapet og storborgerne er selvfølgelig mindre skarp enn mellom monopolborgerskapet og småborgerne (bønder og fiskere). Storborgerskapet er rekruteringsplass for monopolborgerne, mens bønder og fiskere proletariseres. Motsigelsen mellom ulike typer borgere bør vi kommunister spille på for å svekke monopolborgerskapets makt. Småborgerne som bønder og fiskere er livsviktige som allierte under revolusjonen. Andre borgere bør vi i det minste forsøke å nøytralisere mens storborgerne vil være faste allierte til monopolborgerne, og vi må i vår enhetspolitikk søke å hindre at monopolborgerne klarer å knytte til seg større grupper enn storborgerne.

ODD.

Tom side

BEKJEMP HØYRETENDENSER I POLITIKKEN!

Partiet har hatt distriktsårsmøte i sommer. Jeg skal her legge fram ganske kort oppsummeringen av beretningsdiskusjonen. Alt nå kan en si at sommerleirdiskusjonene har stilt vesentlig klarere en del av de problemene årsmøtet diskuterte. Jeg vil likevel her legge fram årsmøtets konklusjoner - videreutvikling og diskusjon av dem kan fortsette i KOS.

Årsmøtet stilte to viktige konklusjoner:

- Bekjemp høyretendenser i politikken!
- Foren ledelsen med massene!

Hvorfor ble dette konklusjonene av årsmøtediskusjonen?

Bekjemp høyretendenser i politikken!

Årsmøtet slo fast at det klart var høyretendenser i arbeidet det siste året, og at disse måtte vies bred plass i korrigeringsarbeidet. Disse tendensene går i retning av å viske ut skillet mellom arbeiderklassen og dens fiender. I fagforeninger ble det ikke tatt kamp mot å gå i "begge tog" 1. mai, i Kvinnefronten redsel for brudd med feministene, i 1. mai-arbeidet høyrefeil i forholdet til Sovjet og en tendens til ikke å se Sovjet som fiende på linje med USA, og enkelte steder motvilje mot å kritisere SV. Etter årsmøtet står det fortsatt en motsigelse på det siste spørsmålet, da det ble hevdet at det var uriktig å kritisere SV i frontløpeseddel mens en forhandlet med dem om 1. mai. Årsmøtet slo fast at høyrefeilene slo ut i kampsituasjoner. Derfor er det viktig å bekjempe dem, og likeens lære av feilene. En viktig metode for å formulere ut en riktig linje er å sette den i kontrast til gale linjer, til borgerskapets politikk. Årsmøtet slo fast at en slik stil med å stille problemene på spissen i diskusjoner kan bidra til å trekke fram feilaktige ideer og forstå dem.

(I diskusjonene om høyretendenser i politikken vil det være gunstig å knytte dette til om vi ser forskjellen mellom den moderne revisjonismen og vår egen politikk klart nok, eller om vi ser revisjonismen som et alternativ "bedre" enn annen borgerlig politikk).

Foren ledelsen med massene!

Årsmøtet utdypet beretningen også på dette punktet, selv om endringene fra utkastet var viktigst i spørsmålet om høyre i politikken. På alle plan i distriktet er det en stil som undervurderer massenes skaperkraft. Spesielt kommer dette til uttrykk ved at de

politiske diskusjonene og mobiliseringa av såvel medlemmer som uorganiserte aktivister ikke prioriteres høyt nok. Dette er et uttrykk for en borgerlig ideologi som ser massene som passive redskaper i klassekampen, som ser arbeiderklassen som en lidende klasse i stedet for en kjempende klasse.

Årsmøtet slo fast at det nå er partiavdelingsstyrene som er det avgjørende leddet for å styrke den politiske ledelsen. Uten at de kan legge opp politiske diskusjoner og sikre at medlemmer og progressive blir aktive deltakere i det politiske arbeidet, så vil partiets politikk bli en stivnet parodi på kommunistisk ideologi og politikk.

Derfor er det nødvendig å styrke stilen med vel forberedte og grundige politiske diskusjoner som gjør massene i stand til selv å gripe den politiske linja og føre den aktivt ut. Likeens må en bekjempe stilen med å gi byråkratiske beskjeder i stedet for å lage aktive lokale politiske enheter. Det gjelder såvel i partiet som i fronter.

Det står fortsatt en del motsigelser som gjelder prioriteringen av lokalt arbeid. Noen kamerater mener at det blir for mange sentrale oppgaver, slik at en ikke får mulighet til å reise lokale kampkrav. Andre kamerater mener at de sentrale oppgavene på landsplan, som streikestøtte, valgkamp, anti-imperialistisk arbeid etc., også er høyt prioriterte lokale saker. Derfor mener disse at en må prioritere disse sakene foran lokale kampsaker vanligvis. Egentlig reiser vel denne motsigelsen spørsmålet om vi skal avgrense jobbinga etter "kapasitetskrav" eller om vi skal se på hva som er nødvendig å gjøre ut fra de kravene som klassekampen stiller til oss.

Frits i DS.